

РЕШЕНИЕ

№ 20863

гр. София, 16.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 58 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТЛАНА Й. БЪЧЕВА

при участието на секретаря МАГДАЛЕНА ИВ. РАНГЕЛОВА
като разгледа докладваното от СВЕТЛАНА Й. БЪЧЕВА Гражданско дело № 20221110111462 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по предявени от срещу искове – за установяване по реда на чл. 422 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК на задължения с правно основание чл. 232, ал. 2 вр. чл. 228 вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за които по ч.гр.д. № 16384/2021 е издадена заповед по чл. 410 ГПК: сума в размер на 2621,45 лв., която се претендира като незаплатена цена на нощувки за периода **22.10.2017 г. – 18.11.2017 г.**, за които е била издадена от ищеца фактура № 3356/19.04.2018 г., дължима по сключен между страните договор за наем, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение – 23.03.2021 г. до окончателното плащане, и сума в размер на 778 лв., която се претендира като законна лихва за забава в периода 20.04.2018 г. – 23.03.2021 г. върху вземането за незаплатени нощувки. Твърди, че по изрична договорка между страните в периода 22.10.2017 г. – 18.11.2017 г. са били осъществени общо 258 нощувки за обща цена от 1100 лв. без ДДС. През месец март 2018 г. са осъществени още 87 нощувки, които съгласно договорената цена са на общ стойност 1305 лв. без ДДС. За посочените нощувки е издадена обща фактура № 0000003356/19.04.2018 г. за сумата от 2405 лв. без ДДС или 2621,45 лв. с ДДС, която сума е следвало да бъде заплатена по банков път съгласно сключения между страните договор.

От страна на ответника възражение за изтекла погасителна давност - поддържа, че изискуемостта на процесните задължения е настъпила с издаването на фактурата за тях на 19.04.2018 г., а подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на 23.03.2021 г. не прекъсва давността, тъй като искът по чл. 422 ГПК не е подаден в законоустановения едномесечен срок по чл. 415, ал. 4 ГПК, поради което вземанията са погасени по давност

на 19.04.2021 г. на основание чл. 111, б. „в“ ЗЗД.

Твърди, че задължението за плащане възниква само след подписване между страните на приемо-предавателен протокол, в който страните посочват данни за осъществяването през съответния месец нощувки; Такива протоколи са били подписвани за предоставените хотелски услуги през месеците октомври и ноември 2017 г. и месец март 2018 г., като съответно са били заплатени от ответника; оспорва представените от ищеца писмени доказателства – списък на осъществени нощувки за периода октомври – ноември 2017 г., списък на осъществяването на нощувки за март 2018 г. и фактура от 19.04.2018 г., като твърди, че същите са съставени за целите на настоящото производство. Поддържа, че издаването на фактурата на 19.04.2018 г. относно данъчно събитие от октомври-ноември 2017 г. противоречи на разпоредбата на чл. 113, ал. 4 ЗДДС.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, намира от фактическа и правна страна следното:

Видно от неоспорения документ на договор, между страните е сключен договор за наем от дата 30.06.2017 г., по силата на който страните са се съгласили ищецът да отдава на ответника под наем на ответното дружество единични стаи, находящи се в за срок от 01.06.2017 г. до завършване на строителен обект „Проект за добив и преработка на златосъдържащи руди от участък Ада Тепе, гр. Крумовград“. Стаите, предмет на сключения договор следвало да се ползват от служители на ответното дружество, респективно от трети лица, посочени от определен в договора между страните представител на ответника. Съгласно т. 4.1 от процесния договор наемната цена е била уговорена в размер на 15 лв. без ДДС за осъществявана единична нощувка.

Според клаузата на т.4.3.1 от договора, *„условие за плащане е двустранно подписан приемо-предавателен протокол, заверен с подписите на г-н /представител на...../ и г-н /представител на/, в който са описани нощувките през изминалия календарен месец – Приложение № 1 към договора“*. Заедно с исковата молба се представя документ, в който са описани нощувките през месеците октомври и декември 2017 г. – имена на ползващо съответен номер стая лице, както и брой дни ползване. Документът съдържа от външна страна подписи на определените с клаузата на т.4.3.1 от договора представители на двата дружества. Следва, че задълженията са положително установени по основание.

Излишно е обаче разглеждане на въпроса за размера на задълженията, тъй като същите са погасени по давност. Съгласно клаузата на т. 4.3 от договора, наемателят следва да заплаща наемната цена до 14-то число на всеки следващ месец за предходния, от което следва, че за процесните задължения **/нощувки за периода 22.10.2017 г. – 18.11.2017 г./**, срокът за плащане е 14.12.2017 г., като по-късното издаване на фактурата не променя този факт, тъй като като нито с фактурата, нито по-друг начин се установява да е изменен по общо съгласие на страните срокът за плащане. Следва, че към 23.03.2021 г., когато е подадено Заявлението по чл. 410 ГПК, е бил изтекъл 3-

годишният давностен срок по чл. чл. 111, б. „в“ ЗЗД.

По тези съображения главният иск е неоснователен, от което следва неоснователност и на обусловения иск за акцесорно задължение за лихви за забава, като на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищецът следва да заплати на ответника сумата 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение за исковото производство.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от с ЕИК срещу с ЕИК искове – за установяване по реда на чл. 422 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК на задължения: с правно основание чл. 232, ал. 2 вр. чл. 228 вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД сума в размер на **2621,45 лв.**, която се претендира като незаплатена цена на нощувки за периода 22.10.2017 г. – 18.11.2017 г., за които е била издадена от фактура № 3356/19.04.2018 г., дължима по сключен между страните договор за наем, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение – 23.03.2021 г. до окончателното плащане, и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сума в размер на 778 лв., претендирана като законна лихва за забава в периода 20.04.2018 г. – 23.03.2021 г. върху вземането за незаплатени нощувки - **за които задължения по ч.гр.д. № 16384/2021 е издадена заповед по чл. 410 ГПК.**

ОСЪЖДА с ЕИК да заплати на с ЕИК сумата **100 лв.** – съдебни разноски.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд с въззивна жалба в 2-седмичен срок от връчването му в препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____